

sagn om at ville indskyde et beløb på 350—400 mill. \$ som arbejdskapital for unionen. Desuden havde De Forenede Staters regering efter forhandling med de enkelte lande givet tilsagn om at stille de nødvendige midler til rådighed til finansiering af særlige udgangspositioner („initial positions“) for de lande, der måtte forventes at komme i en udpræget kreditor- eller debitorposition overfor betalingsunionen, jfr. herom nærmere nedenfor. Følgende debitorlande fik herved tildelt som udgangsposition:

Østrig	80 mill. \$
Grækenland	115 — -
Island	4 — -
Nederlandene	30 — -
Norge	60 — -
Tyrkiet	25 — -

Den norske tildeling fordeler sig med 10 mill. \$ som lån og 50 mill. \$ som gave, og den tyrkiske tildeling er udelukkende lån. De øvrige beløb er tildelt som gave.

Belgien, England og Sverige fik på tilsvarende måde tildelt en udgangsposition som kreditorlande.

På grundlag af de stedfundne vedtagelser blev overenskomsten om oprettelse af en europæisk betalingsunion (European Payments Union — EPU) udarbejdet og undertegnet i Paris den 19. september 1950.

Overenskomstens indhold.

Overenskomsten består af en indledning og fire dele. I første del indeholdes overenskomstens almindelige bestemmelser. Anden del omhandler afviklingen af over- og underskud i betalingsforholdet mellem deltagerlandene. I tredje del findes bestemmelserne om betalingsunionens administration og kapital, og fjerde del indeholder en række bestemmelser bl. a. vedrørende tiltræden og udtræden og overenskomstens ikrafttræden og ophør. Der findes to tillæg, hvoraf det første, tillæg A, vedrører afviklingen af udestående gældsposter, mens det andet, tillæg B, indeholder nærmere be-